

Дипломований стоматолог, неписьменник, ворог телевізійних антен і головний Скрябін України Андрій Кузьменко – про тренування на колумбійцях і про те, чим він зараз займається вечорами.

- Як давно ви дивитесь програму «Що? Де? Коли?»?

- Ви знаєте, «Що? Де? Коли?» дивлюся з дитинства. Це одна з улюблених програм. Але ніколи себе не ставив на місце знатоків: це завжди було щось таке недосяжне. Як інопланетяне, з такими великими головами, в які влізає дуже багато інформації. Я ніколи навіть не намагався перед телевізором відповідати на питання: просто чудувався тому, як це вдається їм.

- Чи є у вас улюблений знавець?

- Козлов скоріше всього. Козлов і Друзь. Не знаю, якось цей дует більше впав мені до всіх ок і вух за весь час. За Друзя вот я болів найбільше.

- Коли вам запропонували стати знавцем, яка була ваша перша думка?

- Страшно було, щоб не опозоритися на всю країну. Но коли я туди потрапив і пропустив першу частину репетицій, тренувань, я зрозумів, що я багато втратив. Тому що то є своєрідна гімнастика, якої не мав практики. І зрозумів, що якби я прийшов на годину раніше, то ми би грали ще краще. Тому що

викидування версій – то є головна стратегія цієї гри. Уже наступний момент стратегічний – то є витягнути з кількості тих накиданих версій одну ту правильну. І все-таки інтуїція дуже багато грає в цьому плані. Одним словом, я захворів, я мрію ще потрапити в коло тих людей.

- Не дуже хвилювалися перед грою через те, що мали небагато часу на підготовку?

- Я не то що хвилювався – я просто, чесно кажучи, тупив перші три питання, тому що мені бракувало власно тої гімнастики для мозгів, щоб вони працювали в необхідному ракурсі, а не в тому, що вони звикли робити це сорок років підряд.

- Розкажіть про свою команду. Як вам гралося в цій компанії?

- Дуже комфортний капітан Потап. Ерудований, юморний, етичний. У такій неочікуваній ролі він для мене виступив, тому що, знаючи його багато років, я все-таки сприймав його досить однобоко. Після «Що? Де? Коли?» він в мене піднявся на два інтелектуальні рівні ще вище. Дуже сподобався той момент, коли він брав на себе відповідальність за відповідь тоді, коли всі решта учасників не були готові цього зробити. Родрігез порадував так само: своєю відкритістю і обізнаністю в багатьох сферах. Ну, Валерку Харчишина я знаю давно: він підтвердив, так би мовити, свої позиції. Галанін і Льоша так само відкрилися в мене в досить новому такому ракурсі. Дуже кльова була задумка режисерів – зібрати музикантів і показати їх у нетиповій для себе іпостасі.

- Як сиділося навпроти Сергія Галаніна, який навряд чи розуміє українську мову?

- Я, чесно кажучи, не комплексує співати українські пісні навіть для колумбійців в Америці. Навпроти колумбійців я виглядав навіть досить понятливим пацаном в ігровому плані. Ми перед грою ще, на тренуванні з ним перекинулися парою фраз, і цього нам вистачило для того, щоб появилася якась мінімальна симпатія один до одного.

- Яке питання вам здалося найбільш цікавим, найдужче запам'яталось?

- Мені було шкода, що я не відгадав питання про археолога. Тому що місяць перед тим я був в Римі, і весь Рим був перекопаний, тому що його ще називають Клондайком для археологів. Мені просто-напросто вилетіла з голови та відповідь – по тій причині, що, власне, я не був на тренуванні. Якби я був на тренуванні, я би просто-напросто розумів, що там нема аж занадто складних питань.

- Ви не лише музикант, а ще й письменник. Ніколи не думали написати питання для знавців?

- Я в житті не буду рахувати себе письменником: те, що я зробив, - швидка писанина для швидкого читива, приємного. Можу вам сказати, що я то роблю, тому що після моєї участі в «Що? Де? Коли?» ми почали бавитися дома час від часу по вечорах. І то доставляє нам максимум задоволення. Так що ви справили нам добру практику.

- Правда, що ви спиляли телевізійну антену? І не побачите свою гру в елітарному клубі?

- Нє, не побачу. Я до сих пір її не встановив. Мені дуже комфортно без телебачення жити дома. Родичі у Львові мене потім розкажуть, як це виглядало. Я гордий, що я був готовий без підготовки відповісти на останнє запитання. Але рахунок був неоднозначний, тому Потап вирішив все-таки взяти хвилину на обговорення. Але я все-таки відгадав то останнє вирішувальне питання, так що маю за що гордитися.